

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΡΩΠΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ 22^α Μαΐου 2011 ΕΤΟΣ 4ον ΤΕΥΧΟΣ 159

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὗρών ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς ὃ νέφεισι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβίμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο, ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήσασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Ἡ ηλεκτρονική μας σελίδα www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

(Ίω. δ' 5-42)

Είναι από τις ελάχιστες φορές που ο Χριστός ζητεί από τον άνθρωπο κάποιο υλικό αγαθό. Όπως σ' αυτή την συνάντησή Του με την Σαμαρείτιδα στο πηγάδι του Ίακώβ, κατά το σημερινό Ευαγγέλιο του Ευαγγελιστού Ίωάννη. Της ζητεί να του προσφέρει το νερό «δός μου να πιώ». Ζητεί τη βοήθειά της με την προσφορά του νερού για να ξεδιψάσει.

Ετούτη ή συμπεριφορά του Χριστού έχει μιαν ιδιαίτερη σημασία και εκφράζει ένα σοβαρότατο λόγο. Η ζήτηση του νερού από τον Χριστό, δεν σημαίνει πως έχει ανάγκη αυτού του υλικού αγαθού, αλλά γίνεται για να δώσει την ευκαιρία στους ανθρώπους να Του προσφέρουν απ' αυτά τα υλικά αγαθά που έχουν ανάγκη στην καθημερινότητά τους.

Ο Χριστός με την ενέργειά Του αυτή ζητεί «το έλασσον» το λιγότερο, για να προσφέρει το «μείζον», το μεγαλύτερο, δηλαδή τα δώρα Του, τα όποια συγκροτούν την ζωή και την διατηρούν. Γιατί Αυτός μονάχα μπορεί να δώσει, να προσφέρει αυτά τα ουράνια δώρα. Ζητεί το γήινο νερό για να ξεδιψάσει την ανθρώπινη δίψα και προσφέρει «το ζωντανό νερό, που είναι ικανό να κατασιγάσει για πάντα τη δίψα των ανθρώπων». Έτσι στην προσφορά του νερού από τον άνθρωπο, ο Χριστός αντιπροσφέρει «το μέγιστο, το αιώνιο νερό, που δεν στερεύει ποτέ». Τα ουράνια δώρα Του, «που έχουν τις διαστάσεις στις ασύλληπτες κι απίθανες, που μονάχα ο Θεός μπορεί να συλλάβη...».

Η πράξη αυτή του Χριστού έχει ακόμη χαρακτήρα αντιεγωϊστικό. Ο Χριστός δεν έμφορεϊται από εγωϊσμό ότι δηλαδή μόνον Αυτός μπορεί να δίδει. Δεν επιθυμεί να φαίνεται πως Αυτός μόνο είναι ικανός. Γιατί τότε ταπεινώνει τους ανθρώπους, επειδή αυτοί δεν μπορούν να δώσουν, να προσφέρουν. Και δεν μπορούν να δώσουν, αφού δεν έχουν κάτι δικό τους. Τα πάντα ανήκουν στο Θεό.

Μα και σ' αυτή την περίπτωση οι άνθρωποι έχουν την ευκαιρία να δώσουν στο Χριστό κάτι από τα υλικά αγαθά. Κι αυτό τους δίδει μεγάλη χαρά και ικανοποίηση, ότι κι αυτοί μπορούν να δίδουν στον Χριστό έστω και αν αυτά είναι από τα δικά Του.

Άλλωστε στη θεία Ευαχριστία το λέμε ξεκάθαρα. Λέμε λοιπόν πως προσφέρουμε τα δικά Του από τα δικά Του. «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν Σὺ προσφέρομεν...» Κι αυτό ευχαριστεϊ τον Χριστό γιατί δίδει την ευκαιρία στους ανθρώπους να Του προσφέρουν ως αδελφοί Του, πλασμένοι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση δική Του.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν δέχεται τ' ἀνθρώπινα δῶρα, πὺ προσφέρονται μὲ ἀγάπη. Ἔστω αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Ἔτσι δὲν νοιώθουν ταπεινωμένοι, ἀντίθετα εἶναι εὐτυχεῖς γιατί μποροῦν νὰ προσφέρουν αὐτὸ τὸ λίγο καὶ τὸ μικρό. Κι' αὐτὸ τὸ λίγο καὶ τὸ μικρό, πὺ προσφέρεται μὲ ἀγάπη, ὁ Χριστὸς τὸ κάνει μεγάλο καὶ πολὺ.

«Μονάχα ὁ ἄκρατος ἐγωϊσμός ἔχει τὴν ἀποκρουστικὴ ἀπαίτηση νᾶναι μονάχα δότης». Ὁ Χριστὸς ὅμως, πὺ λειτουργεῖ ὀλωσδιόλου ἀντίθετα, ὄχι «μονάχα δέχεται τ' ἀσήμαντα δῶρα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ τὸ ἐφήμερο, γιὰ νὰ ἀντιδωρῖση τὸ αἰώνιο». Ὅπως ἔκανε μὲ τὴν Σαμαρεΐτιδα· ζητεῖ νερὸ καὶ προσφέρει τὸ νερὸ τὸ αἰώνιο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Γιατί ὁ Χριστὸς δὲν μονολογεῖ στὴν ἀγάπη, μὰ διαλέγεται μὲ τοὺς ἀδελφούς Του, σ' ἓνα διάλογο «ὑψηλοῦ τόνου καὶ ὑψηλῆς πνοῆς». Δηλαδή δίδει τὴν ἀγάπη Του καὶ παρέχει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀνθρώπους ν' ἀπαντήσουν μὲ τὴν δική τους ἀγάπη.

Αγαπητοὶ ἀδελφοί, βλέπουμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ νὰ ζητεῖ νερὸ ἀπὸ τὴν Σαμαρεΐτιδα. Νὰ «ζητιανεύει» τὴ βοήθειά της καὶ νὰ ζητεῖ τὴν παροχὴ ἑνὸς ὑλικοῦ ἀγαθοῦ. Ἐνῶ Αὐτὸς ὡς Θεός, τὰ ἔχει ὅλα καὶ τὰ ὀρίζει ὅλα. Ἄν κινήσει τὸ χέρι Του τὰ πάντα ὑπακούουν. Ὁ ἱερὸς ψαλμῶδὸς Δαυῖδ θὰ ἀναφέρει σχετικὰ: «Ὅταν Ἐσὺ ἀνοίξης τὴν χεῖρα σου, θὰ σκορπίσης τόσα ἀγαθὰ, ὥστε τὰ σύμπαντα θὰ γεμίσουν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν εὐεργεσιῶν καὶ δωρεῶν σου». Ἐνῶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος θὰ περιγράφει τὸ γεγονὸς τῆς ἐπιπλήξεως τῆς θαλάσσης: «Σῶπα, βουβάθητι! Καὶ κατέπεσεν ὁ ἄνεμος καὶ ἔγινε μεγάλη γαλήνη στὴν θάλασσαν».

Αὐτὸς λοιπὸν πὺ ὀρίζει τὰ πάντα καὶ τὰ κατευθύνει, καταδέχεται νὰ ζητεῖ νερὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ Τοῦ τὸ προσφέρει. Ἔτσι, αἰσθάνεται τιμημένος καὶ εὐλογημένος. Ὅτι μπορεῖ κι αὐτὸς νὰ ζεῖ τὴ χαρὰ νὰ προσφέρει τὸ πιὸ μικρὸ καὶ ἀσήμαντο.

Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγαπᾶ καὶ μᾶς τιμᾶ. Καὶ μᾶς δίδει ὅλα τ' ἀγαθὰ Του πλουσιοπάροχα. Ὅλα τὰ δῶρα Του γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ταυτόχρονα δίδει εὐκαιρίες σὲ ἑμᾶς νὰ Τοῦ ἀντιπροσφέρουμε τὰ δικά Του πάλι μὲ ἀγάπη, τιμὴ καὶ σεβασμὸ. Καὶ εἶναι ὅ,τι καλύτερο καὶ ὠραιότερο, νὰ μάθουμε ὄχι μόνο νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Χριστό, μὰ καὶ νὰ Τοῦ προσφέρουμε τὸ καλύτερο, τὴν καρδιά μας.

Ο Μ. Κωνσταντίνος παρακαλεί τους επισκόπους να τον βαπτίσουν
 «Αυτή ήταν η ώρα που από πολύ καιρό περιμένα και διψούσα και ευχόμουν για να πετύχω την εν Θεώ σωτηρία μου. Είναι καιρός να απολαύσουμε και εμείς τη σφραγίδα, που προκαλεί την αθανασία. Είναι καιρός να λάβω μέρος στο σωτήριο σφράγισμα, δηλ. το βάπτισμα, κάτι το οποίο σκεπτόμουν κάποτε να γίνει στα νερά του Ιορδάνη ποταμού, στον οποίον όπως παραδίδεται βαπτίσθηκε και ο Σωτήρας μας, προτυπώνοντας το μυστήριο του βαπτίσματος. Ο Θεός όμως που γνωρίζει το συμφέρον μας, μας αξιώνει να γίνει αυτό εδώ. Ας τελεσθεί λοιπόν αυτό χωρίς αναβολή. Διότι, ακόμη κι αν θέλει ο Κύριος της ζωής και του θανάτου να ζήσουμε και έχει ορίσει να παραμένω μαζί με το λαό του Θεού και να προσεύχομαι εκκλησιαζόμενος με το πλήθος, θα ρυθμίσω τη ζωή μου από τώρα και εις το εξής σύμφωνα με τους θεσμούς που αρμόζουν στο Θεό. Και αυτός αυτά έλεγε. Οι δε Ιεράρχες τέλεσαν το ιερό μυστήριο σύμφωνα με τους θείους κανόνες και αφού έδωσαν τις κατάλληλες οδηγίες μετέδωσαν σ' αυτόν τα άχραντα μυστήρια. Με αυτό τον τρόπο πρώτος από όλους τους αυτοκράτορες ο Κωνσταντίνος αναγεννήθηκε με τα μυστήρια του Χριστού. Και αφού αξιώθηκε να πάρει τη θεία σφραγίδα του βαπτίσματος χαιρόταν πνευματικά, ανακαινιζόταν και γέμιζε με θείο φως, χαιρόταν ψυχικά λόγω της μεγάλης πίστεως και καταπλησσόταν από την παρουσία της θείας δυνάμεως. Όταν δε έγιναν όσα έπρεπε, ντύθηκε με λευκά βασιλικά ενδύματα, που έλαμπαν σαν το φως, και κοιμόταν σε άσπρο κρεβάτι, και δεν θέλησε να φορέσει ξανά τη βασιλική πορφύρα.

Θάνατος του Κωνσταντίνου το μεσημέρι της εορτής της Πεντηκοστής
 Όλα αυτά έγιναν κατά τη μεγάλη εορτή, τήν πάνσεμνο και σεβάσμιμα Πεντηκοστή, η οποία τιμάται κατά τις επτά εβδομάδες και μία μέρα ακόμη, κατά την οποίαν οι θείοι λόγοι διδάσκουν ότι συνέβη η ανάληψη του κοινού Σωτήρα στους ουραμούς και η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος στους ανθρώπους. Αφού αξιώθηκε δε σ' αυτήν την περίοδο ο βασιλιάς των μυστηρίων, την τελευταία όλων αυτών των ημερών, που δεν θα κάνει λάθος αν κάποιος την ονομάσει εορτών εορτή, γύρω στο μεσημέρι, ανέβηκε η ψυχή του προς τον Θεό του, αφού άφησε στους θνητούς, τους συγγενείς του, αυτός δε με το πνευματικό και φιλόθεο μέρος της ψυχής του ενώθηκε με τον Θεό του. Αυτό ήταν το τέλος της ζωής του Κωνσταντίνου. Αλλά ας παρακολουθήσουμε τη συνέχεια.

Οδυρμοί στρατιωτών και αξιωματικών

Αμέσως τότε οι δορυφόροι και οι σωματοφύλακες έσχισαν τα ρούχα τους, πέφτοντας στο έδαφος. Κτυπούσαν τα κεφάλια τους και κλαίοντας δυνατά και με δυνατές φωνές ονόμαζαν τον Αυτοκράτορα, τον κύριο και βασιλέα, όχι σαν Αυτοκράτορα αλλά σαν πατέρα, όπως κάνουν τα γνήσια παιδιά. Οι μεν ταξίαρχοι και λοχαγοί έκλαιαν το σωτήρα, το φύλακα, τον ευεργέτη, οι δε υπόλοιποι στρατιωτικοί εξέφραζαν τον πόνο τους με τον αρμόζοντα τρόπο, όπως οι αγέλες επιθυμούσαν τον καλό ποιμένα τους. Ο λαός επίσης γύριζε σ' όλη την πόλη εκδηλώνοντας με κραυγές και φωνές το εσωτερικό πόνο της ψυχής, άλλοι δε με την κατήφειά τους έμοιαζαν με σαστισμένους. Κάθε ένας θεωρούσε το πένθος σαν δικό του και θρηνούσε γι αυτόν σαν να αφαιρέθηκε από τη ζωή του το κοινό αγαθό όλων.